

Sygn. akt – IX Ka 175/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9. maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący - S.S.O. Mirosław Wiśniewski

Sędziowie: S.S.O. Andrzej Walenta

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant - st. sekr. sąd. Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręgowej w Toruniu Grażyny Roszkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 9. maja 2013 r.

sprawy **A. K.** - oskarżonego z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z 30.06.2000 r. prawo własności przemysłowej,

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Grudziądzu,

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 6. lutego 2013 r., ***sygn. akt II K 1508/12,***

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uznaje oskarżonego A. K. za winnego jednego przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z 30.06.2000 r. prawo własności przemysłowej, opisanego łącznie w punktach

I. , II. i III. aktu oskarżenia, i na podstawie art. 305 ust. 1 ustawy z 30.06.2000 r. prawo własności przemysłowej wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

2. na podstawie art. 306 ust. 2 ustawy z 30.06.2000 r. prawo własności przemysłowej orzeka wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w Księdze Dowodów Rzeczowych Sądu Rejonowego w Grudziądzu pod pozycją 6/13 i wymienionych na karcie 85 akt sprawy;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 175/13

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że;

I. w dniu 7 października 2012 roku na giełdzie handlowej odbywającej się na Stadionie Miejskim (...) w G. przy ul. (...) dokonywał obrotu odzieży w postaci 4 sztuk bluz różnego rodzaju, 1 pary spodni oraz 1 sztuki kurtki w łącznej

ilości 6 sztuk noszących podrobione zastrzeżone znaki towarowe marki ADIDAS powodując łączne straty w wysokości 1.240 zł na szkodę (...) Sp. z o. z siedzibą w W.

tj. o czyn z art. 305 ust. 1 i 3 Ustawy Prawo własności przemysłowej z dnia 30.06.2000r.

II. w dniu 7 października 2012 roku na giełdzie handlowej odbywającej się na Stadionie Miejskim (...) w G. przy ul. (...) dokonywał obrotu odzieży w postaci 24 sztuk bluz różnego rodzaju, 2 par spodni oraz swetra w łącznej ilości 27 sztuk noszących podrobione zastrzeżone znaki towarowe marki NIKE, powodując łączne straty w wysokości 5.300zł na szkodę (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W.

tj. o czyn z art. 305 ust. 1 i 3 Ustawy Prawo własności przemysłowej z dnia 30.06.2000r.

III. w dniu 7 października 2012 roku na giełdzie handlowej odbywającej się na Stadionie Miejskim (...) w G. przy ul. (...) dokonywał obrotu odzieży w postaci 5 sztuk bluz różnego rodzaju, noszących podrobione zastrzeżone znaki towarowe marki PUMA, powodując łączne straty w wysokości 1.500 zł na szkodę (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W.

tj. o czyn z art. 305 ust. 1 i 3 Ustawy Prawo własności przemysłowej z dnia 30.06.2000r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 6 lutego 2013 roku (sygn. akt

II K 1508/12):

1. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia to jest występków z art. 305 ust. 1 i 3 Ustawy - prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000r. i za to na podstawie art. 305 ust. 3 w zw. z art. 91 §1 kk i przy zastosowaniu art. 58§3 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.
2. na podstawie art. 306 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w Księdze Dowodów Rzeczowych tut. Sądu pod pozycją 6/13 wymienionych na karcie 85 akt.
3. zwolnił oskarżonego od opłat, wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 11 §1 kk i art. 91 §1 kk polegająca na przyjęciu, że czyny zarzucane oskarżonemu stanowią trzy odrębne przestępstwa stanowiące ciąg przestępstw z art. 91 §1 kk podczas gdy stanowią one jeden czyn zabroniony i w myśl art. 11 §1 kk stanowią jedno przestępstwo.
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku w postaci art. 413 §2 pkt 1 pkp poprzez zaniechanie wskazania w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, że uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia jednego przestępstwa - opisanego łącznie w punktach I, II i III a/o - tj. przestępstwa z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy i za to na podstawie art. 305 ust. 3 ustawy po zastosowaniu art. 58 §3 kk wymierzenie mu kary 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się słuszna w zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego wyrażonego w art. 11§1 kk; trafnie wskazano także na niekonsekwencje wynikającą ze skazania oskarżonego za przestępstwo kwalifikowane z art. 305 ust. 3 Ustawy - prawo własności przemysłowej, wobec opisu czynu wskazującego na postać podstawową tego przestępstwa - czyli z art. 305 ust. 1. - ale w tym zakresie sąd odwoławczy uznał, że błąd Sądu Rejonowego jest „odwrotny” do zarzutu apelacji - czyli polega na niesłusznym zakwalifikowaniu czynu podstawowego z art. 305 ust. 3 w/w ustawy, w związku z czym wyrok sądu odwoławczego „przełamał” kierunek apelacji i zmienił zaskarżony wyrok li tylko na korzyść oskarżonego.

Zaskarżony wyrok jest wadliwy w zakresie materialno-karnej oceny zachowania oskarżonego, a w rezultacie także i podstawy prawnej wymiaru kary. Sąd meriti błędnie bowiem ustalił, że oskarżony dopuścił się nie jednego a trzech czynów z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy Prawo własności przemysłowej popełnionych w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk oraz dowolnie przyjął, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona występku z art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej.

Wyjść należy od tego, że prokurator trafnie dostrzegł, że Sąd Rejonowy bezpodstawnie uznał, że zachowanie oskarżonego opisane w punktach I -III a/o stanowi trzy odrębne przestępstwa wyczerpujące znamiona trzech czynów z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy Prawo własności przemysłowej (dalej: ustawa) i że oskarżony popełnił je w ramach ciągu przestępstw. To samo miejsce i czas dopuszczenia się przez oskarżonego przestępczego działania jak również tożsamość zamiaru oskarżonego (jeden i ten sam impuls woli) oraz tożsamość zespołu zachowań oskarżonego sprzeciwiały się wyodrębnianiu ze stanu faktycznego kilku odrębnie kwalifikowanych czynów zabronionych. Oskarżony udał się na stadion miejski w G. celem sprzedaży zakupionej wcześniej podrobionej odzieży różnych marek (Adidas, Puma i Nike). Towarzyszył mu jeden zamiar - sprzedaż podrobionego towaru z zarobkiem. Wystawiając stoisko oskarżony oferował na nim jednocześnie towary wszystkich w/w marek. Nie było przy tym wątpliwości, że zachodzi identyczność przedmiotu przestępstwa chodziło bowiem o odzież oznaczoną podrobionymi znakami towarowymi. Okoliczność, że towary te oznaczone były podrobionymi znakami towarowymi trzech różnych marek a więc, że doszło do pokrzywdzenia trzech różnych podmiotów, nie stanowiła podstawy do wydzielenia z zachowania oskarżonego trzech przestępstw, które miały być popełnione na szkodę każdego z tych pokrzywdzonych. Wielość pokrzywdzonych nie sprzeciwia się przyjęciu, że zachowanie sprawcy atakującego jedną czynnością wykonawczą dobra prawne różnych osób stanowi jeden czyn zabroniony. Związek czasu i miejsca działania oskarżonego oraz tożsamość zachowań podejmowanych przez oskarżonego w stosunku do towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi wszystkich pokrzywdzonych jak też działanie w ramach jednego i tego samego zamiaru nakazywały uznać, że zachowanie oskarżonego opisane w punktach I, II i III zarzutów a/o stanowiło jeden czyn zabroniony, z tym zastrzeżeniem, że wyczerpał on znamiona występku z art. 305 ust. 1 ustawy, a nie jak błędnie przyjął sąd I instancji, także znamion z art. 305 ust. 3 ustawy.

Jeśli chodzi o kwalifikację prawną czynu oskarżonego w części dotyczącej przepisu art. 305 ust. 3 ustawy, to prokurator dostrzegł niekonsekwencję sądu meriti, który mimo, iż przyjął, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona występku określonego w/w przepisem nie wskazał w opisie czynu, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu. Domagał się więc uzupełnienia opisu czynu o ten element zachowania oskarżonego tak by uczynić zadość wymaganiom art. 413 §2 pkt 1 kpk, lecz żądanie to było nieuzasadnione. Rzecz bowiem w tym, że błąd sądu I instancji nie polegał na wadliwym sformułowaniu opisu przypisanego oskarżonemu czynu przez jego niedostosowanie do przyjętej kwalifikacji prawnej, lecz na błędnej ocenie, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona występku z art. 305 ust. 3 ustawy.

Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony popełnił czyn z art. 305 ust. 3 ustawy, jednakże pisemne motywy zaskarżonego wyroku nie pozwalają stwierdzić jakie ustalenia faktyczne, skłoniły sąd do takiego rozstrzygnięcia. Próżno bowiem w uzasadnieniu wyroku szukać jakichkolwiek wskazówek dlaczego oskarżonemu przypisano czyn z art. 305 ust. 3 ustawy. Domyślać się jedynie można (o ile w ogóle kwalifikacja czynu oskarżonego z art. 305 ust. 3 ustawy była świadomym zabiegiem sądu meriti a nie wyrazem przeczenia będącego wyrazem zaakceptowania kwalifikacji prawnej zaproponowanej przez prokuratora), że przekonanie sądu I instancji o uczynieniu przez oskarżonego z

popelnienia przestępstwa stałego źródła dochodu mogło wynikać z przyjęcia (jak się okazało -nieuzasadnionego), że dopuścił się on aż trzech czynów w warunkach ciągu przestępstw i że oskarżony zamierzał zarobić na sprzedaży podrobionej odzieży. Ten ostatni motyw nie jest jednak wystarczający do ustalenia, że oskarżony uzyskiwał ze sprzedaży odzieży oznaczonej podrobionymi znakami towarowymi stały dochód, gdyż takie założenie wymagałoby ustalenia, że oskarżony notorycznie i systematycznie zajmuje się sprzedażą podrobionej odzieży i osiąga z tego regularny dochód. Na tego rodzaju ustalenie nie pozwala zaś materiał sprawy, a zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonego - uwzględnione przecież w całości przez sąd meriti i bynajmniej nie kwestionowane przez skarżącego. Oskarżony przyznał, że zdecydował się na handel podrobioną odzieżą pierwszy raz gdyż zmusiły go do tego kłopoty finansowe i myślał, że jest to sposób na łatwy zarobek. Dodał, iż podrobioną odzież kupił pod nieobecność swojej żony, gdyż chciał sprawdzić ile można w taki sposób zarobić. Okoliczność, że oskarżony pomaga żonie w prowadzeniu działalności polegającej na handlu obwoźnym nie uzasadnia jeszcze twierdzenia, że oskarżony zajmuje się stale sprzedażą podrobionej odzieży i że przynosi mu to stały dochód. Oskarżony zresztą zaprzeczył stanowczo aby zajmował się sprzedażą podrobionych towarów w sposób powtarzalny i regularny, a wersji oskarżonego nie podważa żaden dowód i dlatego należało przyjąć, że zarzucane mu zachowanie miało charakter wyłącznie jednorazowy i było incydentem. Skoro tak to powyższe wyklucza ustalenie, że oskarżony uczynił sobie z popelnienia przypisanego przestępstwa stałe źródło dochodu. Jednocześnie wartość towaru będącego przedmiotem popelnionego przez oskarżonego przestępstwa nie pozwala uznać, że był to towar o znacznej wartości, dlatego też o wyczerpaniu znamion występku z art. 305 ust. 3 mowy być nie mogło.

W związku z powyższym sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznał oskarżonego za winnego jednego - opisanego łącznie w punktach I, II i a/o - przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej i za to na podstawie art. 305 ust. 1 tej ustawy wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Rodzaj i wymiar kary pozostał bez zmian w stosunku do kary orzeczonej przez sąd I instancji. Kara ta odpowiada stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu a także jest wystarczająca - przez wzgląd na dotychczas nienaganą postawę oskarżonego - do realizacji celów kary.

Niezależnie od zarzutów apelacji sąd odwoławczy zmienił nadto zaskarżony wyrok w części dotyczącej podstawy prawnej orzeczenia o przepadku dowodów rzeczowych (punkt drugi zaskarżonego wyroku).

Sąd Rejonowy orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 306 ust. 1 ustawy. Rzecz jednak w tym, że przepadek na podstawie w/w przepisu orzeka się wyłącznie w razie skazania za przestępstwo określone w art. 305 ust. 3 ustawy. Skoro natomiast oskarżonemu przypisano ostatecznie czyn z art. 305 ust. 1 ustawy, to przepadek należało orzec w trybie art. 306 ust. 1 ustawy, który uprawnia do orzeczenia przepadku w razie skazania za przestępstwo określone w art. 305 ust. 1 i 2. W tym więc zakresie zaskarżony wyrok został zmieniony.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy utrzymał w mocy. Nie wystąpiły bowiem żadne uchybienia stanowiące bezwzględne przyczyny odwoławcze będące podstawą do uchylenia lub zmiany wyroku z urzędu.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem przemawiają za tym względy słuszności gdyż postępowanie odwoławcze toczyło się a zaskarżony wyrok uległ zmianie z uwagi na błędy sądu I instancji.